

# Ayhan Gökhan

## Felnőtt-gyerekversek

### Nevelés

Sokáig azt gondoltam,  
azért nevel egyedül az anyukám,  
mert tudja, komoly és nagyfiú vagyok,  
és ezért elküldte az apukámat,  
hogy köszö, nincs rád szükség,  
kényelmesen elnevelem ezt a komoly gyereket egyedül,  
aztán láttam az anyukám sírni,  
és sokáig azt hittem,  
azért zokog, mert attól fél,  
ha már végképp érett fiú leszek,  
megmondom neki, hogy kösz,  
nincs rád szükség,  
kényelmesen elvagyok  
mostantól egyedül is.

### Kórház

Két héttel ezelőtt öt napig feküdtem a kórházban.  
A kórházfolyosó végén,  
az üveghegyen, a kurta farkú kismalactúráson és  
a barátságtalan vasajton túl,  
kopasz gyerekek éltek tejüveg fedte szobákban.  
(A tejüveg nem iható, pedig vicces lenne,  
a tejüvegből facsarni reggel tejet a pohárba.)  
Gondoltam, ott ez a divat,  
a kiváltságos gyerekek divatja,  
vagy ott melegebb az éghajlat,  
s ezért kopaszra nyírják őket,  
a forró levegő miatt,  
s nálunk marad a hűvös, őszi idő,  
mivel a mi szobáinkban mindenkinek sűrű a haja.  
Aztán elmagyarázták, hogy a kezelések után  
kihullott a haja a gyerekeknek:

*egy gonosz betegség miatt.  
Itt szünetet tartok, ezekért a gyerekekért:*

.....  
*Ha lehetne, odaadnám nekik a hajam,  
hogy látszódjon rajtuk a gyógyulás.*

## **Születésnapok**

*Nekem csak egy születésnapom van,  
de Peti barátomnak például rögtön kettő.  
Az egyik, amikor született, március huszonegy,  
a másik, amikor évekkel ezelőtt felgyógyult  
egy súlyos betegségből,  
s az első kora őszi napfényben,  
még tolókosiban  
s hatatlan buksival  
kitolták a szülei a kórház udvarára,  
s állítólag azt suttogta:  
újjászülettem.  
Azóta ünneplik ezt a második,  
becsesebb születésnapot,  
engem is meghívnak ünnepelni,  
Petivel nagyon sokat nevetünk,  
s valahogy a torta is  
édesebb, finomabb,  
mint az eredeti születésnapon.*

## **Elhagy**

*Az egyik barátom apukája egy borús és szürke napon  
fogta magát és a ruhásszekrény-súlyos bőröndjét  
(nem tudom, esernyő volt-e nála, mindegy,  
ha megázott, úgy kell neki),  
majd telefonon sürgősen taxit hívott,  
(remélem, késett a taxi),  
s csúnyán elhagyta a családját.  
Először azt hitték, meglepetést hoz,  
másodszor azt hitték, hirtelen el kellett utaznia,  
harmadszorra tudták: elhagyták őket.  
Azt hiszem, efféle dolgok nem történhetnek máskor,  
csupán borús és szürke napokon,  
s ezt nem is lehet szépen csinálni.  
(S erről nem is lehet szépet gondolni.)*

## Weöres-világ

*Ha a világ rigó lenne,  
ez a sor egy nagyon nagy magyar költő nevéhez fűződik,  
sajnos ez a nagyon nagy magyar költő régen meghalt,  
állítólag nem volt olyan magas, átlagos méret,  
a keze, a lába, a feje is átlagos méretű,  
a neve Weöres Sándor volt, rosszul mondom,  
a neve most is Weöres Sándor,  
legfeljebb nem hallgat a nevére,  
ha a világ Weöres Sándor lenne,  
az csudajó dolog lenne,  
ülne a világ a fűben egy kosár almával a cipője orra  
mellett és mosolyogna,  
mint Weöres Sándor az egyik róla készült fotón,  
nem háborúzna, nem veszekedne, nem kiabálna,  
ha a világ Weöres Sándor lenne,  
az emberek nem lépnének egymás sarkára,  
nem tolakodnának a boltban, az autósok  
nem dudálnának annyit cifra szavak kíséretében egymásra,  
ha a világ Weöres Sándor lenne,  
a világ egy bűvészmutatványos,  
szó-elefántot egyensúlyozó zsenibaba lenne,  
gyerekek,  
az lenne ám csudajó!*

## Köszönés

*Némelyik gyerek nem köszön az iskolában búcsúzáskor.  
Köszönés-fóbia, ezt állapította meg Zsuzsa néni kislánya, Gergő,  
s kihúzta magát, mint egy sportos és jól nevelt lámpaoszlop,  
Gergő könnyen beszél, ő mindig hangosan és érthetően köszön,  
szerintem otthon a tükör előtt gyakorolja, akár a sportoló,  
figyelmesen bemelegít, vagy mint egy hegedűművész, ugyanazt  
elpróbálja, igazi köszönés-eminens, köszönés-stréber,  
mások például halkán, remegő hangon mondják, hogy: csó-csó-csókolom,  
míg én meg elharapom a szavak végét, de azt legalább hangosan teszem:  
csókolo'! Jó napo'! A mi iskolánkban lassan megalapítható  
a Nem Köszönők Társasága és a Motyogva Köszönők Társasága is,  
nem irigylem Gergőt, magányosan vezetheti majd a Tökéletes Köszönők  
Társaságát.*

## Hajléktalanok

*Az aluljárókban fetrengő emberekről azt hallottam, nincs hol lakniuk, és enniük sincs mit, meg a szörnyen okos emberek szerint nem tudnak beilleszkedni, szerintem a fedélnélküliség és az éhezés szörnyen szomorú dolog, és ezek az emberek olyanok, mint egy hatalmas ház oldalából egyszer csak kicsúszott tégladarab, segítség nélkül semmi esélyük a visszailleszkedésre, és a szörnyen okos bácsik is jobban tennék, ha megfognák a kicsúszott téglákat, és visszatennék szépen a nagy egészbe.*